

Το βιβλίο «Το αγόρι με τη ριγέ πιτζάμα» είναι ένα εξαιρετικά συγκινητικό μυθιστόρημα, το οποίο αγγίζει την πραγματικότητα. Διαβάζοντας κανείς μόνο τον τίτλο, θα πίστευε πως πρόκειται για την ιστορία ενός αγοριού πριν τον ύπνο, στο ασφαλές και ειρηνικό περιβάλλον του σπιτιού του. Ο τίτλος, όμως, είναι παραπλανητικός. Είναι μια ιστορία για το Ολοκαύτωμα. Γενικό θέμα του βιβλίου είναι η επικοινωνία δύο διαφορετικών κόσμων μέσω της γνωριμίας και της σταδιακής φιλίας που αναπτύσσεται μεταξύ δύο παιδιών: του Μπρούνο, γιου ενός Ναζί που είναι αυστηρός και προσηλωμένος στο καθήκον του, και του Σμούελ, ενός αιχμάλωτου Εβραϊόπουλου. Στην πραγματικότητα, λοιπόν, δύο παράλληλων ζωών. Τους δύο φίλους χωρίζει ένα συρματοπλέγμα, που δυστυχώς βάζει όρια στους δύο κόσμους. Όμως, τα παιδιά, αγνοώντας αυτά τα όρια που βάζουν οι μεγάλοι, καταφέρνουν να ξεπεράσουν αυτό το εμπόδιο και να έρθουν πιο κοντά.

Τα μηνύματα που προσπαθεί να δώσει ο συγγραφέας με αυτό του το έργο είναι αμέτρητα. Αρχικά, το πρόβλημα στο οποίο δίνει κυρίως βάση είναι η καταπάτηση των ανθρώπινων δικαιωμάτων, η κοινωνική αδικία και η ανισότητα. Μέσα από τα αθώα μάτια του Μπρούνο, παρακολουθούμε τη ζωή στο στρατόπεδο συγκέντρωσης και το μήνυμα γίνεται ακόμα πιο έντονο, αφού αποκαλύπτει τις αδυναμίες των κρατών να αποδεχτούν και να ζήσουν μαζί με τους διαφορετικούς συνανθρώπους τους, οδηγώντας τελικά τον κόσμο στην καταστροφή. Διαβάζοντας τέτοια αποσπάσματα νιώθουμε την ανάγκη να εξηγήσουμε στον Μπρούνο πως ο πατέρας του δεν είναι αυτός που νομίζει, αλλά ακριβώς το αντίθετο.

Επιπλέον, άλλο ένα θέμα που θίγει ο συγγραφέας είναι η παιδική αθωότητα και η αγνότητα που χαρακτηρίζουν ένα παιδί. Αυτό που ενδιαφέρει ένα παιδί είναι να παίξει, δεν το νοιάζει αν ο άλλος έχει διαφορετική καταγωγή ή θρησκεία από το ίδιο, γι' αυτό και ο Μπρούνο συμπεριφέρεται στη Μαρία την υπηρέτρια σαν να είναι μέλος της οικογένειάς του, αλλά και δεν καταλαβαίνει για ποιον λόγο οι Γερμανοί φέρονται με τέτοιο τρόπο στους Εβραίους. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι ο Μπρούνο δεν επηρεάζεται από τις αντιλήψεις των γύρω του (όπως είναι π.χ η Γκρέτελ, την οποία αποκαλεί «καταδικασμένη περίπτωση» και οι γονείς του, που επιβάλλουν μια αυστηρή πειθαρχία για το καλό όλων, και κυρίως της πατρίδας).

Τα συναισθήματα που σου προκαλεί μια τόσο υπέροχη ιστορία είναι ανάμεικτα. Αν και μπορεί να φανεί περίεργο, ένα απ' αυτά είναι η οργή, και χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το σημείο που επειδή ένας Εβραίος έχυσε λίγο κρασί στο παντελόνι του υπολογαγού, εκείνος εξοργίζεται και τον χτυπάει αλύπητα. Το γεγονός ότι κανείς δεν αντιδρά είναι αρκετό, για να σε κάνει να θυμώσεις. Το βιβλίο είναι γραμμένο έτσι ώστε η συμπόνια και η εκτίμηση που νιώθεις για τα δύο παιδιά να μετατρέπεται σε φόβο και αγωνία για το τι θα τους συμβεί. Επιπρόσθετα, σε κάνει να νιώσεις αντιπάθεια για τους Γερμανούς στρατιώτες, επειδή σκοτώνουν τους Εβραίους, αλλά κυρίως για τον τρόπο με τον οποίο το κάνουν αυτό. Ακόμη, ένα τέτοιο μυθιστόρημα σου προκαλεί θλίψη, κυρίως για την κατάληξη, αν όμως το καλοσκεφτείς, ίσως ήταν καλύτερα έτσι, διότι ο Μπρούνο απαλλάχθηκε από όλη αυτήν την κατάσταση που επικρατούσε στο Ουστ Βιτς.

«Το αγόρι με τη ριγέ πιτζάμα», είναι ένα άκρως εκπαιδευτικό βιβλίο, το οποίο θα συστήνω ανεπιφύλαχτα όχι μόνο σε παιδιά, αλλά και σε ενήλικες, προκειμένου να θυμηθούν ένα από τα μεγάλα λάθη τους, το οποίο ξεχνούν με την πάροδο του χρόνου.

Νεφέλη Πουλοπάτη